

מאת יקרת השבת

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פניהק ירושלים ת"ו - בראשות הנאון רבי מנחם יאנוע שליט"א, תלמידו של מרן פוסק חדור בעל ה"שבת הלוי" זצוקלה"ה

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

יוסף הצדיק אינו מכבד את אביו!?

אותה את כל זאת... ובאותה העת היה יפה פה הפן מכבד האב! וזהו שאה"ל 'תעלה בעדיניה סגיד ליה'.

יוסף מצער את יעקב!

ויוסף הנם שנעשה משנה למלך שתק ולא גלה לאביו בלום, והוא גם התנבך לאהיו כשהגיעו אליו ואמר להם: "מרגלים אתם..." והיב אותם להביא את בנימין למצרים. והאבא הצטער מאד: לא די לו ביוסף שאינו יודע מה גורלו, עכשו גם בנימין יאבד במצרים, ושמא חלילה לא ישאר לו שום זכר מרחל, שידע שפמנה עתיד הוא להעמיד את ממשיך דרכו. א"כ האיד יוסף מצער את אביו!

צער משתלם...

אלא, "אין הקמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'" ובמקום של כבוד שמים אין חולקין כבוד לרב. וזה בחינת 'יש מטחינו ברחים ומביאו לחיי העוה"ב', כך יוסף היה היב להעלים מאביו את האמת, ויעקב היה מוכן לקבל את הצער והבל בכדי ללמוד את האחים מודת טובות, פי אם האבא היה יודע מקימו של יוסף, השבטים היו רואים את שמחת אביהם, ולא היה להם שום גפיון.

והסבל הזה שהיה ליעקב הצמיח את כל המדות הטובות באחים, כמו שאמרנו "אכל אשמים אנחנו" וראובן מתחייב במסיו"נ לתחזיר את בנימין, ואומר ליעקב: "את שני בני תמות אם לא אביאנו אליה", ויהודה אומר "אם לא הביאתי אליה והצגתי לפניך וחסאתי לה כל הימים".

והפעלות הללו שעשה יוסף עם השבטים, גרמו ליהודה לרצות באמת את טובת אחיו בנימין, שלא יהפך לעבד, וכבר נחמו השבטים ויהודה בראשם על כך שמכרו את יוסף לעבד, וא"כ כשפגעו יהודה לפני יוסף שלא יקח את בנימין לעבד, ונלקח ממלחמת הרמה עבורו, עשה זאת אכן ממדת האמת הנמועה בלב.

"ויגש אליו יהודה". הנה ידוע שמדתו של יהודה היא מדת 'מודה על האמת', כפי שרואים שהודה על מעשה תורה ולכן זכה שפרכו יעקב אחרי כן: "יהודה אתה יהודי אהוד" פי בשראה ראובן שיהודה מודה על האמת, עמד אף הוא ויהודה ברחים על מעשה בלחה (תוס' מכות יא.).

א"כ צריך להבין לכאורה, היאך פעת עומד יהודה, ומכיה את יוסף על שלוקח את בנימין לעבד, הרי הוא בעצמו מכר את יוסף לעבד, הרי אין זה מן הראוי לאדם אמתי פיהודה למחות בזולת על מעשה לא הגון שהוא עצמו עושה זאת?

ה' מעלים מצדיקים!

ובאמת הבה ונתבונן: יעקב אבינו אמר: "חיה רעה אכלתהו", והאמת נעלמה מפניו וקשה ביצד יתכן שיעלים ה' מיעקב דבר שבה נחיו לו לדעת אותו, ולכל הפחות היה ראוי שיתגלה לו שיוסף עדין חי, כדי לחסד מפני עגמת נפש של כ"ב שנה, ושלא תלקח מפני רוח"ק וקשה עוד מודע יוסף עצמו פעת שנעשה משנה למלך לא הודרו להודיע לאביו שעודו חי וכי הוא מושל בארץ מצרים?

יוסף גדול מיעקב!

ונלע"ד לכאורה הנה ה' נסה את יעקב, בכך שלא גלה לו שיוסף בנו יהיה ממשיך דרכו לגלות את ה' בעולם, כמו שבתחלה ה' לא גלה לאברהם שישמעאל רשע, ויזחק לא ידע שעשו רשע, ואף הסתיר מיעקב את הידיעה שיוסף חי משום שבאותה שעה יעקב היה צריך להיות גרדף בצער, ובכל זמן שאדם צריך להיות גרדף נעלמת מפניו מעלתו, וגם ה' לקח מיעקב את הרוח"ק כ"ב שנה, לנפוחו, האם הוא עובדו בגאמנות ובאהבה גדולה כמקדם.

לכן כשפגש יעקב את יוסף במצרים השתדוה לו, פי הבין שער עכשו ה' העלים מפניו ואלו ליוסף הוא גלה, כמו"ש: "אחרי הודיע אלהים

תוכן הגליון

- א. יוסף הצדיק אינו מכבד את אביו!?
- א. מתיקות הנסים - סיפור.....
- ב. מתיקות שיחי.....
- ב. מתיקות ההתגלות.....
- ב-ג. מיני מתיקה לילדים.....
- ג. בשורה טובה ומתוקה.....
- ד. מתיקות האמונה השלמה.....

מתיקות הנסים

רפואת היהודי למגנת לב הכושי...

לפניכם ספור שספר מורנו ראש הישיבה שליט"א:

לפני פארבע עשרה שנה מור"ר אבי שליט"א חלה בדלקת ראות חמורה ועקב כך לחץ הדם שלו היה נמוך מאד, וכתוצאה מכך בליותיו הפסיקו לפעול והזקק לדיאליזה, הוא אושפז בטפול נמרץ כשמצבו קשה מאד, והוא מורדם ומונשם ומחבר למקשר הדיאליזה.

נסעתי לבקרו וכששיבתי ליד מטות הודתי לה' על כל אבר ואבר מאברי גופו של אבי, וחזקתי אותו שגם פעת הצער הזה יודה לה' על כל החסד שעשה עמו, שלא ידענו להעריד זאת עד היום, וכן אמרתי לו לבקש לה' חדש בליותינו לעבדך באמת'.

וכיון שהטפול ערף זמן לא קצר, חזרתי לארה"ק והתפללתי עליו במקומות הקדושים, וכשהייתי יושב לאכול להם עם משפחתי הייתי אומר להם: הבה נודה לה' שנותן לנו בליות בריאות, וכך אנו יכולים לאכול והאכל נהפך לדם והוא מזדבד ע"י הכליות בלי שנצטרך ליסורים הנוראים של טפולי הדיאליזה.

והארכת ליספר להם איזה סבל סובל אבי, כדי שמתוך כך יעריכו את חסד ה', והייתי

המשך המעשה בעמוד ד'

ותור במוחשבה...
 כמו שאמרו (ברכות ה): "על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא" א"ר חנינא זו אשה - שבאשה אפשר למצוא טוב ורע, שעי האשה אדם מגלה את מדותיו הרעות, בשמחה עמה במדותיו, ועל ידה הוא מתקן את מדותיו, ובפרט בשמחה במדת התורה שהיא יסוד גדול בתורה, שעל ידה מקים אדם מצוות רבות, ובגון בעת שאדם נזנע מלגום ולגמר ומלשנא את חברו, הרי שגובה נזנע מלעבר על לאו, ובמה קים מצוה? בקד שיתור לחברו בלבד.

עשירות של כבוד...
 ואמרו (בבא מציעא כב): שיש לכבוד את האשה יותר מנוסף, ואמר רבא (ב"מ נט): אוקרו לנשיכו פי היכי דתתערתו וכדו נשותיכם כדי שתתעשרו, פי בעת שאדם מתנהג עם אשתו במדות טובות, אזי הוא מתעשר ע"י, בכך שאף אשתו תתנהג עמו במדות טובות, בבחינת "כמים הפנים לפנים" כן לב האדם לאדם, ובדעת ר"ע שאמר איהו עשיר? כל שיש לו אשה טובה במעשים.

לבות בזכות של התורה...
 ר' נתן אומר: לעת מצא זו תורה - שבתורה אפשר למצוא טוב או רע, פי זכה נעשית לו סם חיים, לא זכה נעשית לו סם המות (קדושין ב), הינו אם זכה, כלומר שהוא זך, נפשו, הוא מוצא בתורה את סם החיים, שהה המאור שבתורה שהוא אור ה', ואם לא זכה, הינו שאינו זך, הוא מגלה בתורה סם המות, הינו שבשעה שלומד מסכתות נזיקין, הוא נוכח לראות שאף הוא בעצמו נגוע במדות רעות אלו, שמשגל לחפר בור לחברו ולהיקו וכו'.

"ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף, העיד אבי חי, ולא יכלו אחיו לענות אתו כי נבהלו מפניו". וצריך להבין, מה היתה הבהלה הגדולה של השבטים, עד כדי שאמרו במדרש שפרחה נשמתם באותה שעה? אלא, שפרנע שיוסף התגלה לפניהם, נפרכו כל טענותיהם מעקרא שהם טענו לפניו על כך שלוקח את אחיהם לעבד, וכשהתגלה לפניהם היתה זאת תוכחה גלויה על פניהם, שהרי את יוסף בעצמו הם מכרו לעבד.

ועוד שנבהלו מכך שגלו לשנים רבות הם טעו בכך שאהוו את יוסף לרשע, פי בעת הם רואים שה' עם יוסף שהרי עשה אותו ה' למלך ומשפיר.

התוכחה הגדולה של ה'...
 אמרו בנמרא (תנ"ך ד): ר' אלעזר פי מטי להאי קרא בכי, ולא יכלו אחיו לענות אתו כי נבהלו מפניו, ומה תוכחה של בשר ודם כה, תוכחה של הקב"ה על אחת פמה וכמה. ובמדרש (פראשית רבה ג): אמר אבא ב"ה ברדלא: או לנו מיום הדין או לנו מיום התוכחה, יוסף, קמנן של שבטים, לא יכלו אחיו לענות אותו פי נבהלו מפניו, לכשיבא הקב"ה ויזכיר לכל אחד לפי מה שהוא, שנאמר "אויבתיך ואערבתי לעיניך" - על אחת פמה וכמה.

למצוא בכל יום את הטוב ואת הרע...
 פי האדם בעודו בעוה"ז - עולם הנפיון, טועה הוא ובתריץ את דרכיו העקלקלות בתרוצים בתרוצים שונים, אבל כשיעלה השמימה לאחר מזה ועשרים, שם יראו לו את האמת, ואיך ישא פניו לפני ה' לכן למדו אותנו חז"ל, להתבונן ולהבדיל תמיד בין טוב לרע.

רבנו של עולם, זכנו לעסק בתורתך ובקיום מצותיך בשמחה גדולה, כי אין השכינה שורה על האדם אלא מתוך שמחה, וכיון שהיה יעקב שרוי בצער על אברת יוסף בנו, לא שרתה עליו רוח הקדש, וכן אין הנביאים מתנבאים אלא מתוך שמחה.

וזכנו שבעת שאתה מנסה אותנו, נעמד בנסיון כמו שעמד יעקב אבינו בנסיון שהסתרת מפניו כ"ב שנה את הידיעה שיוסף בנו חי וקיים ונשאר נאמן אליך ואוהב אותך במקום.

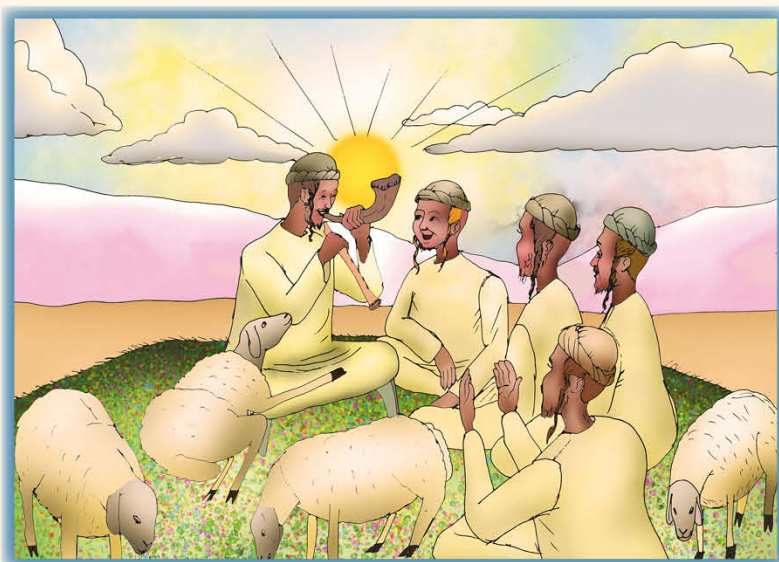
אנא ה' זכנו להשתדל תמיד לזכך את מדותינו כמו שיוסף הצדיק השתדל לזכך את מדות אחיו, ולכן לא התגלה לאביו אע"פ שכבר נהיה מושל במצרים, פי רצה קדם לזכך את מדות אחיו, בכך שבחן אותם אם אכפת להם על בנימין אחיהם, והוכיחם על שמכרוהו ולא חששו לצער את אביהם בכך.

אנא מלכי רחם עלי וזכני למדת האמת ושלא אטעה בעולם הזה להצדיק את מעשי הרעים, אלא אכיר בחסרוני ואתקנם כדי שלא תאחו אותי בושה ליום הדין וליום התוכחה, כי מה אם פשהוית יוסף האח הקטן את אחיו הגדולים פרחת נשמתם מרב בהלכתם, מה נענה אנו ביום הדין כשיתגלו למול עינינו אמתות מדותינו הרעות הצפונות בלבנו.

אנא מלך חנון ורחום זכני להזהר בכבוד הזולת ולא אבזה שום יהודי אף הפחות שבפחותים, ואתנהג כיוסף הצדיק שהיה מקרב את בני השפחות, ומחזק את לבם אע"פ שהיו אחיו מבזין אותן, והיה משמח את אשר שהיה הקטן שבבני השפחות, וכך זכה שסרח בת אשר בשרה ליעקב פי יוסף חי וקיים, ע"י ששרה לפניו מזמירותיו של יוסף שהיה מזמר לפני ה'.

אבי שבשמים זכני ברחמיך לאמונה שלמה לדעת שאין עוד מלבדך, ורק אתה יכול להושיעני ולסעני בכל פרט ופרט, וגם מעשים הנעשים ע"י בני אדם, גם זה מאתך, ואאמין באמונה שלמה שגם כל מחשבה זכרון ושכחה שלי ושל כל בני אדם, הכל מאתך יתברך לבד. ונזכר שיקים "כי מלאה הארץ דעה את ה'", בביאת משיח צדקנו במהרה בימנו, אמן.

מיני

יוסף היה מקרב את בני השפחות אע"פ שהיו האחים מבזין אותם, והיה מחזק את לבם השבויה, ובפרט היה מחזק את אשר שהיה הקטן שבבני השפחות והיה בזוי ביותר, וחזקו שבדאי ביון שהוא נרמס ע"י האחים סופו שיגדל מאד. כפי שזכה שכלם צריכים לו מפני שנתברך בברכת השמן, כמ"ש "וטבל בשמן רגליו", ועליו כתוב "יהי רצוי אחיו", ולמד יוסף את אשר את שיריו וזמירותיו הנעימים שהיה שר ומזמר לפני ה'.

יוסף היה מקרב והיה מחזק את הקטן שבבני השפחות ע"י האחים מפני שנתברך בברכת השמן רצוי

חיים של מיתה...

ר"ג פר יצחק אומר: 'לעת מצוא' זו מיתה - שבשם שבוים המיתה אפשר לזכות לזן עדו, ואפשר לפל לניהגם רח"ל, כך כל בני האדם, שבהם צריך הוא לזכר את יום המיתה, בידו לזכות לחיים טובים של קרבת אלקים כגון עדו, ובידו לחיות חיים מרירים של תאוות עוה"ז כבניהגם.

להשאר חי בקבר...

ר' יוחנן אומר: 'לעת מצוא' זו קבורה - שביד האדם לזכות לשישאר עצמותיו שלמות בקבר, או שירקבו ח"ו, ולכן צריך האדם להתפלל כל חייו להציל ממות הקנאה, כדי שלא ירקבו עצמותיו בקבר, כמ"ש "ורקב עצמות קנאה", וקשלא יקנא לא ירקבו עצמותיו.

אימתי נשלים החסד שבאכילה?

מר זוטרא אומר: 'לעת מצוא' זה בית הכסא - שבעת האכילה נעשים פלאות גדולים בגופו של האדם, והמאכלים מתעכלים בגופו, ועדו הוא בסכנה שמו גם הפסלת שבמאכל תשאר בגופו, ותזיק לו ח"ו, עד שהולך לבית הכסא, ושם נפרשת ממונו הפסלת, ורק החלק הטוב שבמאכל

מתעכל בגופו, או אז השלם החסד עמו, והוא יכול להלל ולשבח את ה' בכל לפו.

נמצינו למדים, שעלינו לשום את אורחותינו בפלם, ולגלות את הסרונותינו ולתקנם, ולא להטעות את עצמנו, כדי שלא נבוש ליום הדין.

בשורה טובה ומתוקה...!

שירת הבשורה!

היאך נתבשר יעקב שיוסף חי וקיים? איתא בפרקי: סרה בת אשר נמלה את הנגור והיתה מנגנת בו "עוד יוסף חי", מיד "ותחי רוח יעקב אביהם". מדוע? לפי שבעקר יוסף הוא זה שידע את סוד השירה שבתורה, שצאמר "אלה תלדות יעקב יוסף" - מה יעקב זמן וישב בשיבה, אף יוסף נער וישב בשיבה (עז יוא כו), והיה רועה נאמן לתלמידיו, כמ"ש "יוסף... היה רועה את אהיו".

ומי היו תלמידיו של יוסף? המישה הם: הן, נפתלי, גה, אשר ובנימין, והיה עוסק עמיהם "בצאן" - בתורת הקרבנות הבאים מן הצאן וזה ספר 'ויקרא', ובפרט בקרבן ערכו, והזקם להעריף את עצמם ואת אחיהם בני לאה אע"פ שהם מולוין בקה, 'והוא נער' - מלשון רז, שהיה מרגז ומזמר להם כדרך הרועים, ועל ידי כך 'נער' מעצבותם

וכמו שנהג לשמוח לשיר ולרקוד גם כשהיה בחשכת מצרים (מ"ד על הפסוק "ותחי איש מעליו").

היכן מתחבאת סרה?

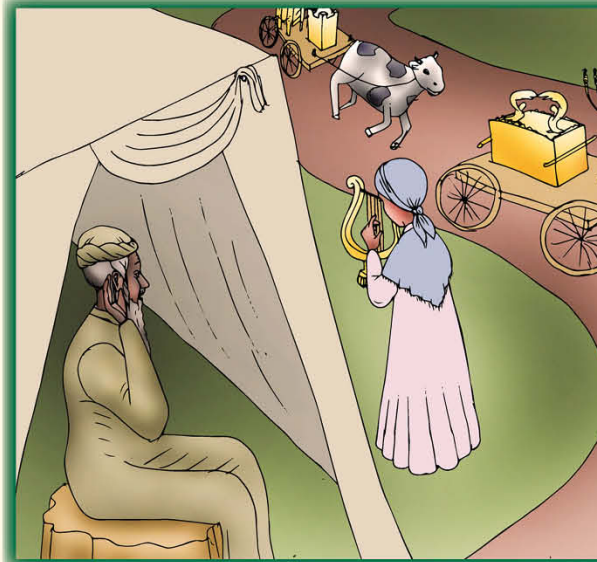
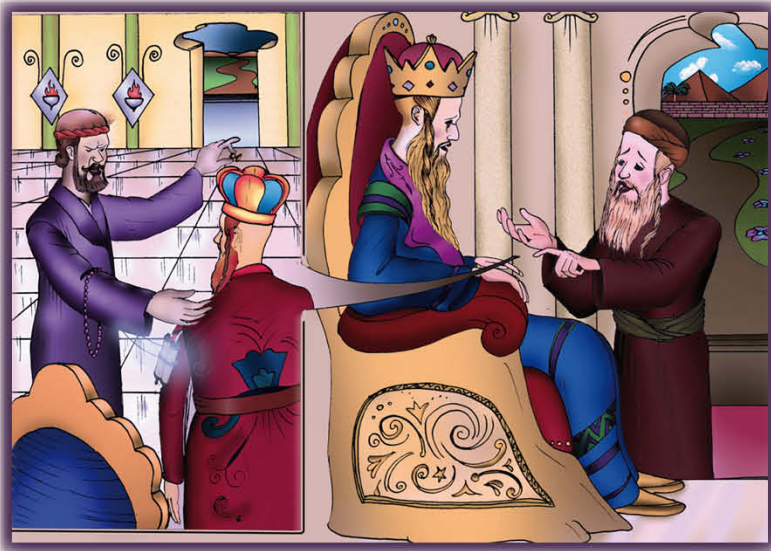
ואשר היה הקמן שבבני השפחות, לכן היה יוסף מנגן לפניו ומחזק את לבו השבור ואומר לו: לא עבד אתה, אלא בן של מקד! וכיון שאתה כ"כ רמוס, ספק שתעלה לגדלה! וכפי שנתקנים בו מדה כנגד מדה - שפיון שאהיו בכיכר רמוסו: פרנלם, לפיכך עלו לרגליו נהרי שמן, כמ"ש "וטובל בשמן רגלו". וכל ישראל הצרכו לשמנו לכל צרה ובפרט להאיר את חשכת העילה כדי ללמד תורה, ולקרבו מנחה ולהתלקת המנורה בביהמ"ק, וכמ"ש "יהי רצוי אהיו" ובנותיו נשאו לכהנים גדולים, ואשר היה מחנך את בניו וסרה בתו עם שירי יוסף, שעמיהם העביר להם את כל התורה שלמד מיוסף אהיו.

תזמורת בתשעה באב?

וכל כ"ב שנה הללו נתעלמה שכינה מעקב, כי לא היו בביתו של יעקב פלי שיהי שהם הכנה לנבואה, וכבר אמרו חו"ל: הלומד בלא שירה הרי זה "משפטים לא טובים" (מגלה לא), לפי שאין בתורה כוז רוח"ק.

וכל השנים הללו היה ביהמ"ק של יעקב הרב, והיו אסורים בשירה בביום תשעה באב, עד שבאה סרה בת אשר ונגנה כנגור משירי מומורי יוסף צדיקא שישמעה בבית מדרשו ובבית אביו, שאז מיד הכין יעקב שבודאי לא להגם מנגנת סרה בכלי שיר בימי האבל, אלא ודאי היא עושה זאת, מפני שגולד משיח בן יוסף! ובודאי בית מדרשו של יוסף קיים והשירה מתנגנת בין פתליו!

מתיקה לילדים

יהודה נגש ליוסף להתחנן על נפשו שימחל לו על הפכירה, כי את אותו דבר עתיד אשמדאי לעשות לנכדו - שלמה המלך, שהרי אשמדאי לקח משלמה את טבעתו שחקוק עליה שם ה' ואת השלשלת, והוציא אותו ממלכותו.

את בני השפחות אע"פ שהיו האחים מבזין אותם, לבם השבור, ובפרט היה מחזק את אשר שהיה שפחות והיה בזוי ביותר, וחזקו שבדאי פיון שהוא סופו שיגדל מאה. כפי שזכה שפלם צריכים לו בברכת השמן, כמ"ש "וטובל בשמן רגלו", ועליו אהיו, ולמד יוסף את אשר את שיריו וזמירותיו הנעימים שהיה שר ומזמר לפני ה'.

ממשיך לשבת כבד שנתים ימים... ומה היתה זאת שנותר יוסף עוד שנתים ימים בבית הפלא. כדי ללמד לדורות לששום אדם לא יכול להושיע את חברו מצרתו, רק ה' לבדו.

ואיך נושע יוסף? "לכו הווי מפעלות ה'" - פרעה קצף על עבדיו לתן גדלה ליוסף (כ"ד פ"א), שפרעה הלם ונבהל מחלומיו וחשש שפתרונו הוא; לשפירי רוצים להרגו, ופנה לשר המשקים בחשד ואמר לו: בודאי זה שתיה זבוב בכוסו והו סימן שהנהגת הפני למרוד ביו ואז התחלחל שר המשקים ופחד על חייו, ואמר לפרעה: "את המצאי" - בלומר את המצא שולחתי והכפשתי את יוסף המצמי, בעת אני מבין כמה התל בי יוסף, "אני מזכיר" - משמים מכריחים אותי בעת להזכיר לפניה כאשר בקשני שאזכיר.

ה' מבטחו" - יוסף! יוסף! בטה רק בה' ולא ב"רהבים" שהם האנשים הגדולים והחשובים, ואף פעם אל תצפה טובה מאדם, ונם פעלה שאדם עושה, זה הכל מהו, אפילו הפולשבה, ומה שאדם זוכר או אינו זוכר - הכל מאתו ית', וכמ"ש "בכל המקום אשר אזכיר את שמי" - 'תזכיר' לא נאמר אלא 'אזכיר', כי ה' הוא המלמד לאדם בעת ונותן לו לזכר ולהזכיר ולעשות, ובעת נבר לשר ליוסף סומך עליו.

וכאשר יצא השר קים "וישפחהו" ושכח את חסדי יוסף, ואף היה צוחק ומתפעל לפני אשתו ושירי פרעה על העברי שהיה שר וזקן ומאמין שיבוא יום ויצא מבית האסורים, והתחנן לפני ובקש מפני שאזכירו לפרעה, ויעבר עלי מה ולא אזכירו לפני פרעה בשום אופן! וכעת הוא

קשה לכאורה, כיצד יתכן ליוסף תלה בטחונו בשר המשקים שיופירו לפרעה להוציאו מהבור? אלא שבשם שמצינו בשמשון הגבור שהתל בדלילה, ואמר לה שפשיאסרהו בעבתיים הדישים ויכלו לנצחו, ובלשעשתה פן וכאו הפלשתיים, כתוב "וינתקם מעל זרעתי כחוט". כך עשה יוסף לשר המשקים, שיוסף ידע היטב את רשעותו של השר הזה המרוב ביותר לפרעה, ורצה לנצל הודמנות זו לקדש ש"ש, ולכן יוסף התל בו כאילו הוא נסמך עליו בלבד, ועל פן אמר לו "זכרתיני והזכרתני אל פרעה".

שהדבר הזה התמיה מאד את שר המשקים, כי תמיד הוא שמע שלא פסק פומיה דיוסף מזכיר, והבר פסוקי תהלים, ושמע היאף הוא מזמר ומחזק את עצמו: "אשרי הגבר אשר שם

המשך מתיקות הניסים מעמוד א'

לב מצדו כלפניו, נשקתי את יד אבי ונסעתי. כשעליתי על עראפלען (מטוס) החל לפי לנקה בקרבי על שלום אבי וחששתי מאד מאותו רשע, ולכן מיד פשנחתי בארץ התקשרתי לאבי לשאול בשלומו, ואז התבשרתי מהרופא המטפל בו כי אבי מנח בסכנת חיים. 'מה קרה?' אמרתי בבקלה גדולה, אף הרופא לא ידע לספר לי ואמר שאינו יכול להאריך אתי בשיחה...

נסעתי בבחילות לביתי וכעבר כמה שעות התברר שאשר יגרתני בא, ואותו גוי רשע נכנס לחדר אבי ועשה עצמו כאילו אינו רואה את אבי, ורחף אותו בגבו והפילו על הרצפה, וכתוצאה מכך נשבר לו אגן הירכיים, ומפני חלשתו הגדולה בליותיו הפסיקו לפעול והזקק לדיאליזה.

אני ומשפחתי הצטערנו מאד לשמוע זאת, אך ידענו שבודאי הכל מאת ה', ושוב עסקנו בהודאה וכריעת ברה לפני ה' בתפלה ב'ברכו' ובשאר זמנים מתוך הפרת הטוב לה' על אגן הירכיים הבריאות שלנו, ועל הכליות ושאר איברי גופנו הבריאים, וכן על הטובות הכלו שהיו לאבי עד עתה.

בחסדי ה' העצומים לא עבר חדש ואבי יצא מכלל סכנה והתרפא, יה"ר שישלח ה' רפו"ש לכל חולי ישראל ונוכל רק להודות וכלל לה' בתקנת ימי חגכה שעברנו זה עתה.

לדיאליזה, הרופא הראשי בבית החולים שראה זאת התפעל מאד, וספר שפשאבי נכנס לבית החולים הוא אמר לרופאים שברור לו שאבי לא יקום ממטותו ח", כי הוא ראה את חלשתו הגדולה ואת המחלות שעמהם נכנס, וכעת הוא יוצא בריא, בהחלט זהו נס גמור! הוא אמר.

לפני תם שנת תשע"ז נסעתי לחו"ל כדי לכבד את אבי שליט"א השוכן בבית אבות, כשהגעתי אליו הוא שמח מאד ובקש מפני שאלמד עמו בחמש ובנביא, בין הדברים דברתי עמו על ענין "ותקע פה ירה יעקב בהאבקו עמו" והוא התענין בזה והאריך לדבר עמי רבות אודות זה.

בתוך כדי למודינו הבחנתי בגוי פושי אנטישמי שעובר ליד החדר שלנו ומביט בנו בקנאה ובצרות עין גדולה, כך הוא עבר כמה פעמים עד שחששתי מכו, וכשהוא לא הבחין בגשתי וסגרתני את הדלת.

שאלתי את אבי אם הוא נתקל פעם בבטיות עם גוי זה, והוא השיב לי שהגוי הזה כבד כמה פעמים היק ליהודים ותמיד הוא מתרץ שזה היה בשגגה ובלו משים, אבל תמיד חששתי שהוא שונא יהודים' אמר אבי.

כעבור שבע ימים שמתי פעמי לחזור לארץ הקדש, וכשנפרדתי מאבי אמרתי לו שישים לב ויזהר מאותו גוי, כי היתה נכרת שגאה ורע

פוצח אתם בשירה ורקודים ושר עמהם "ידו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם פי 'השביע' נפש שוקקה", מתוך פונה להודות על בליותינו הבריאות, ועל הכליות הבריאות שהיו לאבי עד היום, שהם 'משביעות' את הגוף בדם מזקך ע"י פעלתם.

בנוסף למצבו הקשה בו שרה אבי שליט"א, הוא לקה גם בחיך קטלני ומסכן מאד והיה נזקק להשגחה גדולה. שבת אחת בבקר כאשר אפי ואחי שיחיו שהו בביתם, שם ה' בלבו של אחי שליט"א ללכת לבית החולים אע"פ שזוהו מרחק גדול של יותר משעה הליכה, אכן הוא הלך דרך הגשר המזביל מזויליאמסבורג ל'מנהטן'.

ואז כעבור עשר דקות שהוא שוהה בחדרו של אבי, הוא מבחין שאבי קבל התקף לב ולבו פעם פארבע מאות פעימות בדקה (במקום ששים/שבעים פעימות בדקה), והרופאים יושבים להם באדישות נוראה ולא אכפת להם כלל מהמתרחש עמו, הוא החל לזעק עליהם שיבואו לטפל בו, וכשהבינו שהוא בנו לא יכלו לסרב ונכנסו לטפל בו, ולא היתה ברירה אחרת אלא לתת לו מכות חשמל כדי להחיות את לבו מחדש, וכך בנסים גמורים נצלו חייו מרדת שחת.

אמנם מצבו עדין היה קשה אבל "מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה" ולאחר תקופה הוא התרפא לגמרי ולא היה נזקק לכל